

C-73/24. sz. ügy [Keladis IIⁱ]**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2024. január 30.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (szaloniki közigazgatási bíróság, Görögország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. november 30.

Felperes:

WI

Alperes:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon (önálló állami adóhivatal, Görögország)

Az alapeljárás tárgya

Azon adómegállapítási határozatok megsemmisítése iránti kereset, amelyekkel a vámhivatal a felperes csempészet bűncselekményének elkövetéséért való együttes felelősségét állapította meg, e bűncselekmény elkövetése miatt vele szemben emelt vámot vetett ki, megállapította együttes felelősségét a fent említett emelt vám teljes összegének megfizetéséért és az együttes felelősséggel tartozó többi személlyel egyetemlegesen kötelezte az egyes behozatali vám-árnyilatkozatokhoz kapcsolódóan meg nem fizetett hēa (hozzáadottérték-adó) összegének megfizetésére.

ⁱ A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Vám – Hozzáadottérték-adó (hÉa) – Vámérték – A tényleges értéknél alacsonyabb vámértékről szóló nyilatkozat – Héaalap – Piaci érték – Meghatározás – A piaci érték meghatározásának módjai

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Abban az esetben, ha megalapozott kétség vetődik fel azzal kapcsolatban, hogy a behozott áru bejelentett vámértéke megfelel-e az áru tényleges ügyleti értékének, de utólagos ellenőrzés útján nem határozható meg az ügyleti érték a 2913/92 rendelet 30. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában (azonos és hasonló termékek ügyleti értéke) és a 952/2013 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében említett módszerek alapján, mivel egyrészt az árukat nem foglalták le, tehát lehetetlen azok fizikai ellenőrzése, másrészt pedig az áruknak a behozatali vám-árnyilatkozatot kísérő okmányokban szereplő leírása általános és pontatlan, összeegyeztethető-e a 2913/92 rendelet 30. cikke (2) bekezdésének c) pontjában és a 952/2013 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének c) pontjában foglalt rendelkezésekkel egy olyan közigazgatási gyakorlat, amely szerint az e rendelkezésekben előírt „deduktív módszer” alkalmazása során az áruk piaci értéke meghatározásának alapjaként az Unió csalás elleni programja (AFIS) automatizált nyomon követési programjában (AMT) megállapított és statisztikai módszerekkel meghatározott úgynevezett „belépési árakat” kell használni?

2. Az az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: használhatók-e a fent említett „belépési árak” a 2913/92 rendelet 30. és 31. cikkében, valamint a 952/2013 rendelet 74. cikkének (1)–(3) bekezdésében leírt bármely más módszer alkalmazása során? Különösen egyrészt a 2913/92 rendelet 31. cikke és a 952/2013 rendelet 74. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „tartalékmódszer” alkalmazását jellemző észszerű rugalmasságra, másrészt pedig a vámértéknek minimum vámértékek alapján történő meghatározására vonatkozó, a „tartalékmódszer” által megkövetelt kifejezett tilalomra (a Közösségi Vámkódex 31. cikke (2) bekezdésének g) pontja és a 2015/2447 rendelet 144. cikke (2) bekezdésének g) pontja) figyelemmel?

3. A mindkét előző kérdésre adandó nemleges esetén: lehetővé teszi-e az uniós jog a meg nem fizetett hÉa olyan importőrrel szembeni felszámításának mellőzését, amelyről később megállapítást nyer, hogy (rendszeresen) a kereskedelmi szempontból érvényes életképes minimumáraknál alacsonyabb árakon importált árukat, ha a vámhatóságok az utólagos ellenőrzés során nem tudják a behozott áruk vámértékét a 2913/92 rendelet 30. és 31. cikkében, valamint a 952/2013 rendelet 74. cikkének (1)–(3) bekezdésében leírt módszerek valamelyike alapján meghatározni, vagy ilyen esetben végső soron lehetőség van e héának a statisztikailag meghatározott, elfogadható minimumárak alapján történő felszámítására, amint azt a Bizottság már elismerte a saját forrásokban bekövetkező veszteség egy olyan tagállamnak való betudása esetében, amely nem

végezte el a megfelelő vámellenőrzéseket (lásd: 2022. március 8-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-213/19, EU:C:2022:167)?

4. A a fenti második vagy harmadik kérdésre adandó igenlő választ esetén: a statisztikailag meghatározott minimumáraknak olyan behozatalokat kell-e tükrözniük, amelyek az ellenőrzött behozatokkal azonos időszak vagy ahhoz közeli időszakok alatt történtek, és ha igen, a statisztikai eredmény meghatározásához felhasznált behozatal és az ellenőrzött behozatok között maximálisan milyen hosszú idő telhet el (például analógia útján alkalmazható lehet-e a 2454/93 rendelet 152. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és a 2015/2447/EK rendelet 142. cikkének (2) bekezdésében előírt 90 nap)?

5. Abban az esetben, ha a „belépési áraknak” a behozott áruk piaci értéke meghatározása céljából történő felhasználásával kapcsolatban az első három kérdés legalább egyikére igenlő választ kell adni: abban az esetben, ha a behozatal során a 2913/92 rendelet 81. cikkében és a 952/2013 rendelet 177. cikkében előírt eljárást alkalmazták annak érdekében, hogy az áruk TARIC-kódjainak csoportosításával egyszerűsítsék a vám-árnyilatkozatok kitöltésére irányuló eljárást, összeegyeztethető-e az önkényes vagy fiktív vámértékek meghatározása tilalmának elvével az olyan közigazgatási gyakorlat, amely szerint az egyes behozatali vám-árnyilatkozatok keretében behozott valamennyi áru vámértékét azon adott termék tekintetében meghatározott „belépési ár” alapján számítják ki, amelynek TARIC-kódja szerepel a behozatali vám-árnyilatkozatban, mivel úgy kell tekinteni, hogy a vámhatóságot a 2015/2447 rendelet 222. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében köti az importőr által végzett csoportosítás, vagy épp ellenkezőleg, az egyes termékek értékét a saját vámtarifaszámuk alapján kell meghatározni, még akkor is, ha a kód nem szerepel a behozatali vám-árnyilatkozatban, annak érdekében, hogy el lehessen kerülni az önkényes vám kivetésének kockázatát?

A releváns uniós jogi rendelkezések és a Bíróság ítélkezési gyakorlata

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex): a 29. cikk (1) bekezdése, 30., 31., 78. és 81. cikk

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.): a 142. cikk (1) bekezdése, a 150. cikk (1) bekezdése, a 151. cikk (1) bekezdése, 152., 181a. cikk és 23. melléklet

Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 2. o.; a

továbbiakban: Uniós Vámkódex): 48. cikk, a 70. cikk (1) bekezdése, 74. cikk, a 177. cikk (1) bekezdése

Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 195. o.; HL 2018. L 157., 27. o.; HL 2019. L 181., 124. o.): az 1. cikk (2) bekezdése, a 128. cikk (1) bekezdése, 140. cikk, a 141. cikk (1) bekezdése, 142., 144. és 222. cikk

A Bíróság 2008. február 28-i Carboni e derivati ítélete (C-263/06, EU:C:2008:128); 2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélete (C-116/12, EU:C:2013:825); 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélete (C-291/15, EU:C:2016:455); 2017. november 9-i LS Customs Services ítélete (C-46/16, EU:C:2017:839); 2019. június 20-i Oribalt Rīga ítélete (C-1/18, EU:C:2019:519); 2021. április 22-i Lifosa ítélete (C-75/20, EU:C:2021:320); 2022. március 8-i Bizottság kontra Egyesült Királyság (Alulértékelésből eredő csalás elleni fellépés) ítélete (C-213/19, EU:C:2022:167); 2022. június 9-i Baltic Master ítélete (C-599/20, EU:C:2022:457); 2022. június 9-i FAWKES ítélete (C-187/21, EU:C:2022:458).

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

Nomos 2960/2001, Ethnikos teloneiakos kodikas (FEK A' 265/22.11.2001) (a nemzeti vámkódexről szóló 2960/2001. sz. törvény [a görög hivatalos közlöny 2001. november 22-i 265. száma]):

a 28. cikk (1)–(3) bekezdése, a 29. cikk (1) és (2) bekezdése, 31. és 142. cikk.

150. cikk: „(1) Azok terhére, akik a jelen törvénykönyv 142. cikkének (2) bekezdése értelmében véve bármilyen módon részt vesznek a vámjogi kötelezettségzegésben, részvételének fokától függően és függetlenül attól, hogy indul-e velük szemben büntetőeljárás, a jelen törvénykönyv 152., 155. és azt követő cikkeiben foglalt rendelkezéseknek megfelelően személyesen és egyetemlegesen is emelt összegű vám kerül megállapításra, amelynek összege a jogsértés tárgyát terhelő vám háromszorosától ötszöröséig terjed, valamennyi együttesen felelős személy tekintetében. A vámot e célból a Közösségi Vámkódex rendelkezéseivel és a vámtartozás keletkezésére vonatkozó nemzeti rendelkezésekkel összhangban kell meghatározni. [...] alulszámlázás esetén a fent említett emelt vám alapja a vámkezeléskor kapott értékből eredő vám és az aktuális piaci érték különbözete. Abban az esetben, ha a csempésztett árukat terhelő vám és egyéb adók háromszorosa nem éri el az ezerötszáz (1 500,00) eurót, jövedéki termékek esetében a szankció ezen összegben, egyéb termékek esetében pedig ezen összeg felében kell megállapítani [...]. A vámtartozás jogszerű keletkezése ellenére meg nem fizetett vámok, adók és egyéb terhek indokolással ellátott adómegállapítási határozat révén külön is megállapíthatók.

[...] (5) A meghozott adómegállapítási határozat független a büntetőeljárás párhuzamos lefolytatásától és a meghozandó büntetőítélettől. [...]"

155. cikk

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 Egy ruházaticikk-importőr 2014-ben szaloniki székhellyel, ruházati cikkek nagykereskedelmével foglalkozó önálló vállalkozást hozott létre. A vállalkozás 2016 végéig több száz behozatali vám-árnyilatkozatot nyújtott be hozzávetőleg 6 000 000,00 euró bejelentett értékű árura vonatkozóan. A vámhivatal az importált termékek alulszámlázására vonatkozó bejelentést követően 2016-ban ellenőrizte a vállalkozást.
- 2 Az ellenőrzés során a vállalkozás működését és az általa történő behozatalokat illetően szabálytalanságokat tárt fel. Többek között feltárta, hogy az állítólagos importőr egy másik ruházaticikk-kereskedő alkalmazottja. Ezenfelül, a fizikai vizsgálat alá vont áruk mennyiségileg megfeleltek az egyes behozatali vám-árnyilatkozatokban bejelentett árúknak, minőségük, összetételük, méretük, formatervezésük, valamint értékük tekintetében azonban eltértek azoktól, ami nem tükröződött a nyilatkozatokhoz csatolt behozatali számlákban, az ellenőrök szerint pedig a bejelentett értékek nyilvánvalóan alacsonyabbak voltak a tényleges értékeknél.
- 3 A vámhivatal az ellenőrzést követően arra a következtetésre jutott, hogy a vállalkozás csak névlegesen áll az importőr tulajdonában, míg azt valójában a fent említett ruházaticikk-kereskedő üzemelteti, amelynek a jelen ügy felperese az alkalmazásában áll. Az ellenőrzést végző hatóságok szerint a csempészhálózat a következőképpen működött: a ruházati cikkek Törökországból történő behozatalában érdekelt vállalkozók először Törökországba utaztak, és kapcsolatba léptek a szállítókkal, amelyeknek készpénzben fizettek. A megállapodás értelmében az árukat nem közvetlenül az eladó exportálta, hanem azokat átadta egy fuvarozási társaságnak, amely Görögországba szállította azokat. Az árukat úgy csomagolták, hogy minőségüket és értéküket illetően megtéveszték a görög vámhatóságokat. Az áruk vámkezelése céljából egy másik török társaság állított ki számlát, amely az értékeket illetően pontatlan volt (alszámlázás), és amely az összes árut tartalmazta, valamint a vállalkozást tüntette fel vevőként. A szóban forgó számla általánosságban tartalmazta az árukat, és a feltüntetett értékek a görög vállalkozók által a tényleges török szállítóknak valójában kifizetett értékeknél jóval alacsonyabbak voltak.
- 4 Az árukat a vámkezelést követően egy másik fuvarozási társaság szállította a tényleges vevők részére Görögország egész területén. A végső címzettek a Törökországból történő szállítás ellenértékét adót feltüntető számla kibocsátása hiányában, készpénzben fizették meg, míg a társaság által kiállított számlának megfelelő héát szintén készpénzben fizették meg. A belföldi piacon történő értékesítésekre vonatkozó számlákon feltüntetett értékek csak kis mértékben

haladták meg a behozatal időpontjában bevallott értékeket, míg feltüntetett mennyiségek a számlák többségén pontatlanok voltak, mivel a legtöbb címzett nem akarta, hogy a számlák a ténylegesen kapott mennyiségeket tükrözzék.

- 5 Az illetékes szaloniki vámhivatal a vállalkozás szinte valamennyi behozatalára vonatkozóan meg nem fizetett adók és egyéb terhek teljes összegét 6 211 300,19 EUR összegre becsülte. Az alperes a vizsgálati jegyzőkönyvben konkrétan a felperesnek a fent említett csempészhálózatban való részvételét illetően megállapítja, hogy a felperest a vállalkozás alkalmazottjaként szerepelt nyilvántartásban, és hogy a ruházaticikk-kereskedő közvetlen munkatársa volt, aki teljes mértékben tisztában volt annak tevékenységével, fogadta és teljesítette annak utasításait, miközben tagadta, hogy bármilyen jogsértést történt volna, vagy abban részt vett volna.
- 6 Ezt követően meghozta a felperes által megtámadott adómegállapítási határozatokat, amelyek mindegyike értelmében a csempészet bűncselekményéért felelősségre vonhatók egyrészt az áruk egyes vám-árnyilatkozatokban szereplő végső címzettje és a tényleges importőr, másrészt pedig a felperes és a vállalkozás tevékenységével kapcsolatban álló másik négy személy, köztük az importőr és a ruházaticikk-kereskedő. Úgy ítélte meg, hogy e személyek összehangoltan jártak el azzal a szándékkal, hogy megfosszák a görög államot a külföldről behozott áruk után beszedendő adóterhektől, így nem fizették meg a végső címzett által átvett árukat terhelő héát, ezáltal közvetlen gazdasági előnyre tettek szert.
- 7 A vámhivatal a fentiek alapján újraértékelte az egyes vám-árnyilatkozatokkal behozott árukat, és kiszámította az importőrönként és vám-árnyilatkozatonként meg nem fizetett héa összegét, amelyet egyetemlegesen állapított meg az együttes felelősséggel tartozó összes személy terhére, ezzel egyidejűleg pedig a meg nem fizetett héa összegének háromszorosával emelt vámot vetett ki.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 8 A felperes tagadja, hogy a szóban forgó árukat alulszámlázták volna. Elsősorban arra hivatkozik, hogy az alperes az áruk értékét a „tisztességes árak” vagy a „belépési árak” felhasználásával nem jogszerűen határozta meg, tekintettel arra, hogy ez utóbbiak a behozatali árakra vonatkozó statisztikai adatokként kizárólag a bejelentett érték megkérdőjelezésének alapjául szolgálhattak, nem pedig a vámérték meghatározásának módszereként, mivel e meghatározást kizárólag az Uniós Vámkódex rendelkezéseiben előírt módszerek alapján lehet elvégezni.
- 9 A felperes azt is állítja, hogy az alperes az egyszerűsítési eljárás alkalmazásával az egyes vám-árnyilatkozatokban feltüntetett TARIC-kód alapján az árat mindenestre jogellenesen határozta meg, mivel e kódot az importőr a bejelentett áruk forgalmazásának meggyorsítása érdekében a vámtisztviselők javaslatára jelölte meg, és az nem felelt meg a ténylegesen behozott áruknak. Következésképpen úgy ítéli meg, hogy az ellenőrök hibát követtek el, amikor nem

végezték el a szóban forgó áruk fizikai ellenőrzését, és a behozott áruk típusának minősítése céljából kizárólag a megjelölt kódokra támaszkodtak.

- 10 A felperes ezenkívül kiemeli, hogy csak bizonyos vám-árnyilatkozatokban kellett a vámtarifaszámokat csoportosítani, ezért a többi vám-árnyilatkozatban az érték egyetlen TARIC-kód alapján történő meghatározásának nincsen anyagi jogalapja. A vitatott vám-árnyilatkozatokban szereplő áruk behozatalának időpontjában ezenkívül számos esetben fizikai ellenőrzést végzett, amelynek során nem állapított meg eltérést a behozott áruk jellege és minősége, valamint a bejelentett árak között, a vámtisztviselők pedig ezt követően azok értékét nem a ténylegesen behozott áruk, hanem eltérő TARIC-kód alá tartozó más termékek alapján, tehát magasabb „belépési árral” határozták meg.
- 11 A felperes szerint ily módon minden egyes termék esetében valótlannul magas ára került meghatározásra, következésképpen az alulszámlázás vámhivatal általi megállapítása nem indokolt, mivel a jelen ügyben a behozatal különösen alacsony áron értékesített termékeket érintett.
- 12 Az alperes vitatja ezeket az érveket, és azt állítja, hogy az áruk értékének meghatározása céljából követett módszer jogszerű és megfelelő volt. Konkrétan, a vélelmezett importortól valamennyi szóban forgó vám-árnyilatkozatban az Uniós Vámkódex 177. cikke értelmében vett, „vámtarifaszámok csoportosítására” vonatkozó egyszerűsített eljárás alkalmazását kérték. A kérelmeknek teljes egészében helyt adott, így az árukat ezentúl egyetlen árutípusként, a magasabb vámtarifaszám alá tartozó árukként kezelik.
- 13 Ezt követően, miután az ellenőr megállapította az áruk alulszámlázását, a vám-árnyilatkozatban az egyszerűsítési eljárás során bejelentett vámtarifaszámot vették alapul a meg nem fizetett adóterhek meghatározásához.
- 14 Amint azt az alperes kiemeli, a megtámadott jogi aktusokban konkrétan nem az azonos és hasonló áruk ügyleti értékén alapuló meghatározási módszereket alkalmazta (a Közösségi Vámkódex 30. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja, valamint az Uniós Vámkódex 74. cikkének (2) bekezdése), mivel ez kivitelezhetetlen lett volna, tekintettel arra, hogy az árukat nem foglalták le, és az áruk behozatali vám-árnyilatkozatokat kísérő számlákon szereplő leírása általános és pontatlan volt.
- 15 Ehelyett a Közösségi Vámkódex 30. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt módszert („deduktív módszer”) alkalmazta, és különösen, az együttesen nagyobb mennyiséget képviselő behozott áruk vagy azokkal azonos vagy ahhoz hasonló áruk Unió vámterületén a szóba forgó áruk behozatalának időpontjában vagy annak közelében, az Unión belüli eladóktól eltérő személyekkel végzett, az Unió vámterületén belüli értékesítéseinek megfelelő egységár értékét határozta meg.
- 16 A vámhivatal e módszer alkalmazásával – mivel hozzáfér az AFIS (az Unió csalás elleni programja) AMT (Automated Monitoring Tool) rendszeréhez – figyelembe vette az említett rendszerben szereplő, az áruk kilogrammonkénti tisztességes

árának 50%-ában meghatározott „belépési árakat”, végül a vámértéket a „belépési ár” szintjén határozta meg. A vámhivatal konkrétan úgy vélte, hogy mivel ezek az árak (vagyis az Unió rendelkezésére álló, a területére irányuló behozatalokra vonatkozó statisztikai adatok összeállítása alapján a behozott termékek tisztességes átlagárának fele) meghatározó tényezőnek minősülnek annak a minimum értéknek a megállapítása során, amely alatt a szóban forgó áruk tekintetében nem lehet jogszerű kereskedelmi értékesítést végezni, abban az esetben, ha a számlán feltüntetett ár nem éri el ezt a küszöbértéket, vélelmezni kell a termék alulszámlázását.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 17 A kérdést előterjesztő bíróság szerint abban az esetben, ha a vámhatóságok észszerű kétségeket táplálnak a bejelentett ügyleti érték és a ténylegesen kifizetett ár, tehát a behozott áruk vámértéke közötti egyezést illetően, elutasíthatják a bejelentett értéket, és az árat a Közösségi Vámcodekx 30. cikkében és az Uniós Vámcodekx 74. cikkében leírt módszerek egyike alapján határozhatják meg. A kérdést előterjesztő bíróság a jelen ügyben a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján úgy ítéli meg, hogy e kétségeket a vámhivatal észszerűen vetette fel.
- 18 Ezt követően azonban az a kérdés vetődik fel, hogy egyrészt annak megállapítása céljából, hogy az áruk behozatalának minden egyes esetében ténylegesen megállapítást nyert-e alulszámlázás, másrészt pedig a meg nem fizetett adók (behozatali héa) és az azokhoz kapcsolódóan emelt vámok alkalmazása céljából, hogyan kell meghatározni az áruk vámértékét.
- 19 A vámhivatal a „deduktív módszert” alkalmazta, ennek során pedig a „belépési árakat” vette figyelembe. A helyes átlagárak és az elfogadható minimumárak meghatározásának statisztikai módszerét azonban először is kockázatelemzési eszközként, nem pedig a konkrét áruk vámértékének az utólagos ellenőrzés keretében történő meghatározását szolgáló módszerként dolgozták ki. A kérdést előterjesztő bíróság ezenfelül úgy ítéli meg, hogy a behozatali minimumárak meghatározásának e módszere – mint tisztán statisztikai módszer – alulszámlázás hiányában is álpozitív eredmények meghatározott százalékos arányát eredményezheti.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság ennek alapján úgy ítéli meg, hogy az AMT rendszer szerinti „belépési árak” nem használhatók fel a vámértéknek a „deduktív módszer” szerinti utólagos meghatározására, különös tekintettel arra, hogy e rendelkezések szövege szerint a behozott áruk vagy azonos vagy hasonló áruk eladási egységárát kell meghatározni. Következésképpen az, hogy lehetetlen fizikailag ellenőrizni a behozott árukat annak megállapítása érdekében, hogy azok azonosak vagy hasonlóak-e, e módszer alkalmazása során is felvetődik, ami a Közösségi Vámcodekx 30. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában, valamint az Uniós Vámcodekx 74. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában előírt módszerek alkalmazását is kizárta.

- 21 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ehhez hasonlóan a „belépési árak” az üzleti érték meghatározásának a Közösségi Vámkodekx 30. és 31. cikkében, valamint az Uniós Vámkodekx 74. cikkében foglalt más módszere keretében sem használhatók. E rendelkezésekből konkrétan az következik, hogy a számított érték módszere feltételezi a konkrét áru pontos jellemzőinek ismeretét, míg az úgynevezett „tartalékmódszer” alkalmazása esetén kifejezetten tilos a vámértéket minimum vámértékek alapján meghatározni.
- 22 Mind a Közösségi Vámkodekx, mind pedig az Uniós Vámkodekx fent említett rendelkezéseiből egyértelműen kitűnik az is, hogy a vámhatóságok az áruk vámértékének az utólagos ellenőrzések keretében történő kiszámítását illetően pusztán a Közösségi Vámkodekx 30. és 31. cikkében, valamint az Uniós Vámkodekx 74. cikkében kifejezetten leírt módszereket alkalmazhatják. A „belépési ár” tehát nem használható fel azon összeg meghatározott importőrrel szembeni utólagos felszámítására, amelynek bejelentett értéke az említett „belépési áránál” alacsonyabb.
- 23 Ilyen körülmények között a megtámadott jogi aktusokat meg kell semmisíteni, mivel – amint azt a vámhivatal kifejezetten elismerte – a behozott áruk vámértékének meghatározása végső soron az AMT rendszerben szereplő „belépési árakon” alapult.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság által végzett ezen értékelés – amely az uniós vámjog releváns rendelkezéseinek értelmezésén alapul – a Bíróság jelen ügygel azonos jellemzőkkel rendelkező ügyben kialakított ítélkezési gyakorlata hiányában nem mentes a kétségektől. A „belépési árak” felhasználásának lehetetlenségére vonatkozó, ezen értelmezési kérdés konkrétan azzal a hatással jár, hogy nem számítják fel az importőrnek a meg nem fizetett vámot, ha később tájékoztatják fel, hogy az árut (rendszeresen) a kereskedelmileg életképes minimumárként meghatározott áraknál alacsonyabb áron importálta.
- 25 A jelen ügyben ugyanis az, hogy az eltelt jelentős idő és az azonnali forgalomba hozatal miatt nem lehetséges valamennyi árut fizikailag ellenőrizni, lehetetlenné teszi azok tényleges üzleti értékének kiszámítását, tehát az alulszámításuk alátámasztását.
- 26 Következésképpen az (a görög vámhatóság által követett) azon álláspont is támogatható, amely szerint egyes importőröknek történő betudás esetén a behozott áruk értéke végső soron az Unió illetékes intézményei által statisztikailag meghatározott „belépési árak” alapján határozható meg.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság azonban úgy ítéli meg, hogy ezen értelmezési megoldás elfogadása esetén a megtámadott jogi aktusokból nem tűnik ki pontosan, hogy mi volt az egyes vám-árnyilatkozatokhoz használt „belépési ár”, sem pedig az, hogy az a szóban forgó áruk ugyanazon időszakban vagy ahhoz közel történő behozatalának statisztikai összeállításából ered-e. Az egységár és az adott áruk behozatala közötti időbeli kapcsolat követelménye kifejezetten

- felvetődik a Közösségi Vámkódex 30. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában, valamint az Uniós Vámkódex 74. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában leírt, legfeljebb 90 napos időszakon belül meghatározott módszer alkalmazását illetően, de nincs kifejezetten megjelölve, hogy a „belépési árak” statisztikai kialakításának alapjául vett árakra az áruk behozatalától számítva milyen maximális időintervallum vonatkozik a vámérték meghatározása más módszerének alkalmazása esetén.
- 28 A vámtarifaszámok csoportosítása – amely mind a vámhatóságot, mind pedig az importőrt köti annak érdekében, hogy a jövőben az egyes behozatali vámárnyilatkozatok keretében behozott árukat egyetlen árucikként kezeljék – ráadásul egy olyan gyakorlat, amely a piaci érték meghatározására irányuló utólagos ellenőrzés keretében a TARIC-kód alá tartozó áruk fiktív értékének meghatározásához vezethet. Nem zárható ki ugyanis, hogy a behozatali vám-árnyilatkozatban megjelölt TARIC-kód alá tartozó áruknak megfelelő „belépési ár” többszöröse legyen az ugyanazzal a behozatali vám-árnyilatkozással behozott másik áru „belépési árának”.
- 29 Ily módon, az egyszerűsítési eljárás miatt az a téves benyomás alakulhat ki, hogy egyes olyan árukat, amelyek esetében a tényleges eladási értéket valójában a behozatali vám-árnyilatkozat tartalmazza, alulszámláztak. Ugyanez a kérdés vetődne fel akkor is, ha a behozott áruk piaci értékét egy TARIC-kódcsoport révén, „belépési árak” felhasználása nélkül határoznák meg, a piaci érték meghatározására szolgáló, a Közösségi Vámkódex 30. és 31. cikkében, valamint az Uniós Vámkódex 74. cikkében előírt módszerek egyikét alkalmazva.
- 30 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ezért annyiban, amennyiben a vitatott vám-árnyilatkozatokban szereplő áruk piaci értékét nem magának a terméknek, hanem a behozatali vám-árnyilatkozatban megjelölt TARIC-kódnak megfelelő terméknek az értéke alapján határozták meg, a megtámadott jogi aktusok ezen okból is megsemmisíthetők. Ahogyan azt a vámhivatal kiemeli, a 2015/2447 rendelet 222. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében azonban az egyszerűsítés iránti kérelem tárgyát képező árukat immár egyetlen árucikknek kell tekinteni. A Bíróság már azt is megállapította (2022. június 9-i *Baltic Master* ítélet, C-599/20, EU:C:2022:457, 52–54. pont), hogy nem tekinthető észszerűtlennek, hogy a vámhatóságok úgy döntsenek, az áruk piaci értékének meghatározásához a nyilatkozattevő által szolgáltatott információkat veszik alapul, még akkor sem, ha ezáltal egységes árat határoznak meg olyan áruk tekintetében, amelyek bár azonos TARIC-kód alá tartoznak, nem homogének. Azzal lehet tehát érvelni, hogy a vámhatóságok e gyakorlata ténylegesen az uniós vámjog rendelkezésein alapul.
- 31 A fentiekből az következik, hogy mivel a szóban forgó behozatali vám-árnyilatkozatok a 2014 áprilisától 2016 decemberéig tartó időszakra vonatkoznak, mind a Közösségi Vámkódex és a 2454/93 rendelet rendelkezéseit, mind pedig az Uniós Vámkódex és a 2015/2447 rendelet releváns rendelkezéseit értelmezni kell. Ez az értelmezés nem nyilvánvaló, és nem is nélkülözi az észszerű

kétségeket, mivel a Bíróság még nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy alkalmazhatók-e az elfogadható minimumárak vagy a „belépési árak” a behozott áruk értékének meghatározása során, sem pedig abban a kérdésben, hogy a TARIC-kódok csoportosítása utólagos ellenőrzés keretében köti-e a vámhatóságokat.

- 32 A fentiekre tükrében és arra tekintettel, hogy több száz olyan hasonló ügy van folyamatban a kérdést előterjesztő bíróság előtt, amelyben ugyanaz a jogkérdés vetődik fel, a fent említett kérdéseket az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé kell terjeszteni.

MUNKADOKUMENTUM